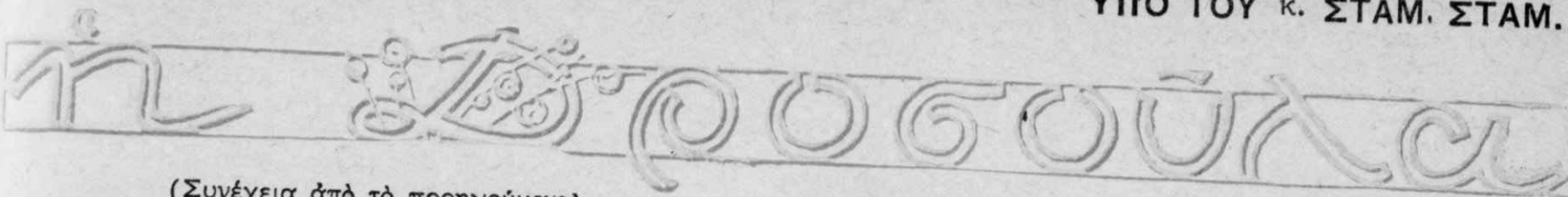

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Μουρή, μήπως θά τις δώσουμε, μουρή... Τάζουμε μονάχα, γιά νά τήν ξεφορτωθούμε!... Δέν τήν έπαιρνε κανείς άτιμασμένη... Τί, θέλεις νάχουμε τίποτα ντράβαλα, λοιπόν; Νά μάς στοιχίση ό τζιτζικας άηδόνι, μέ τό «ζαμπακιασμένο» δώ πού μου μαζεύτηκε;...

Στή Δροσούλα ανάγγειλε τό μεγάλο γεγονός ή ίδια ή Ρουφουλίνα, άνοίγοντας τής σκοτεινής της κάμαρης τήν πόρτα καί μόλις προβάλλοντας τή στυγή της κεφαλή, μ' ένα άσπρο φακίόλι:

— Κοιμάσαι άκόμη, μουρή; "Εξεξες έδω μέσα... Ζέχνεις καί κατελώνεις. Μά τί άνάγκη έχεις;... Μάμ' καί νάνι... Τσακίσου νάρθης καί νά νιφτής, νά νεκροστολιστής, γιά νύφη. Θά 'ρθή συμπεθεριό νά σε πάρη, σήμερα, πού χειροπόδαρά νά παρθής καί νά ξυλιάσης!

Τής Δροσούλας ή καρδιά φτερούγισεν άπό χαρά. Θά παντρευτή λοιπόν; Θά φύγη άπ' τή σκλαβιά κεί μέσα; Θά κάνη δικό της πειά νοικοκυριό καί θά πάψη νά δουλεύη γιά ξένους;

"Ω, πόσο θά τ' αγαπάη τό σπιτάκι της καί πόσο τόν άντρούλη της θά τόν περιποιηται! Θά τόν κυτάη στά μάτια μόν τού λείψη τίποτε. «Χρυσέ μου καί καλέ μου», «μή στάξη καί μη θρέξη» θά τόν έχη...

Μά ποιόν θά τής δώσουνε; Ποιός θά είνε, πού άπό τώρα μάζευεν άγάπη στήν καρδιά της, σάν μύρο, άπάνω του νά τή χύνη κάθε ώρα καί στιγμή; "Ο Γούλης βέβαια δέν θάταν. "Ας τής έταζε πώς τήν αγαπά κι' ότι θά τήν πάρη. Τήν έψηναν οί Ρουφουλαίοι καί τήν έτρωγαν, όχι νά τής δώσουν τό γυιό τους. Θά είνε κανέννας ναυτικός, πού θάρχεται θρεγμένος, άρμυροστάζοντας άπό τή θάλασσα καί φέρνοντας φρέσκα ψάρια, άσημένα, πού άκόμα σπαρταράν, σκέφτοταν ή Δροσούλα.

"Ω! πόσο πρόθυμα θά τού έτοίμαζε τό ρούμι μέ τό φακόμηλο νά τόν ζεστάνη, καί μέ τί χαρά θά τούπλεκε χοντρές φανέλλες μάλλινες, νά μόν κρυώνη.

"Η θά ήταν τάχα κανέννας εργατικός, πού θά γύριζε μοσκοβολώντας άπό ιδρώτα καί γρασιδι, κατακομμένος άπ' τούς άγρούς; Θ' άστράφτη τό ποτήρι μέ τό κρύο νερό, πού θά τού φέρνη γιά νά τόν δροσίξη.

Μπορεί νά ήταν καί κανέννας καρροτσέρης μ' ώμους πλατειούς καί στήθη πεταγμένα, άντρουκλας γερός, μέ σιδερένια μπράτσα, πού θά μύριζε άπ' τών άλόγων τό τριφύλλι καί τά χάμουρα καί θά κάθονταν άποσταμένος, πασπαλισμένος άπ' τή σκόνη τής δουλειάς, περιμένοντας φρέσκο νερό, γιά νά πλυθή καί καθαρή πετσέτα, πού νά πεντοβολάη άπό πάστρα, γιά νά σκουπιστή; Ποιός νά ήταν άρά γε; Ποιός;

"Ω, τί άγωνία πού τήν έδερνε τήν έρημη τή Δροσούλα, καί πώς ή ώρα τής φαινόταν στιγμή καί πώς έμάκραινε ή στιγμή σέ ώρα!

Άπό τώρα θλίπει τό σπιτάκι της. Πόσο θά τ'όχη περιποιημένο, μέ κουρτίνες άσπρες, καθαρές, κι' ένα τραπέζι στή μέση μέ δυό θάξα γεμάτα άπό συννεφωτά τών ρουμανιών «παγώνια» — ή άλλες νοικοκυρές τά θάφουν πρ'όσινά, αϋτής όμως τής άρέσουν άσπρα — κι' έναν καθρέφτη μεγάλο άπό πάνω, πού θά τόν έντυνε μ' ένα τουλι τριαντφ.λλι, γιά νά μή τού λερώνουν τή χρυσή κορνίζα του ή μυίγες...

Στό πάτωμα θάστρωνε ένα «άνταμωτό» καί θάχε πάντα λουλούδια στό παράθυρο γιά νά μυρίζετ' ό καλός της... Φορέματα καί λουσα δέν θάθελε αϋτή. Θά κλεινόταν στό σπιτάκι της, στή φωλίτσα της. Γιά τις μεγάλες είνε οί περίπατοι, τά λουσα καί τά καμάρια. Αϋτή — δόξα νάχη ό Μεγαλοδύναμος — καί λουσο καί περίπατο θά έχη τόν άντρούλη της καί τά παιδιά της, πού θά κάνη. "Από τώρα τάβλεπε τά «κουτσούβελα» νά τήν τριγυρίζουν, ξεφωνίζοντας πρόσχαρα. Καί παραμιλούσε, μιλώντας μαζί τους, σάν όνειρο-ταρμένη.

— Παλάβωσες πλειό, μαγάρα!... Λύσσαξες νά παντρευτής καί παραμιλάς!... έφρύαζεν ή Ρουφουλίνα, άκούγοντάς τήν. Νά σε πιάσω μαυρονύφη άπ' τά μαλλιά, νά σε κουτσουραδίσω...

— "Ο,τι ήθελε τό θρήκε ή θρώμα, πρόσθεσε ή κυρά Συναμική, πού έτριγυρίζεν εκεί μέσα «νά δώση ένα χέρι στή νοικοκυρά, στήν περίστασι όπου τή θρήκε». Φουρλατίζουν σήμερα τά θηλυκά! συνέχισε. Παλάβωσαν γιά άντρα... Δουλειά νά μόν τούς πούνε μονάχα...

— Κάμε γρήγορα, μουρή άχρόνιαγη, πού έκαμες τό σπίτι «άλλαντάλλα», άειντε...

— "Ελα μουρή νυφίτσα νά σε κοιφοχτενίσω, τής ειπε κ' ή Συναμική. Άπό μικρή μπήκες στά θάσανα. Μικρή νοικοκυρεύτηκες.

— Καί ποιόν θά πάρω, κυρά θειά; ρώτησε ή Δροσούλα μέ μιá παιδική άθωότητα.

— Θέλεις νά παντρευτής;

— "Αν είνε καλός τόν παίρνω... "Ερημο κορίτσι είμαι γώ, νά θρώ ένα άποκουμπι. Ποιόν έχω; τή μάνα μου, πού πνίγηκε, ή τόν άδερφό μου, πού πάει πίσω άπ' τόν ήλιο;

— Καί είσαι γιά νοικοκυρά εσύ;

— "Εγώ βαστούσα τόσο σπίτι άπάνω μου δώ πέρα. "Ολα άπό τά χέρια μου έπέρναγαν. Άπό μικρή έψήθηκα έγώ στή δουλειά.

Δέν μπορούσε νά κρύψη τή χαρά της γιά τό γάμο της: Τόση ήταν καί τόσο τήν πλημμύριζε, ώστε συγχωρούσε καί τόν Γούλη, πού ήταν ή αίτία νά γλυτώση καί νά παντρευτή, καί τούς Ρουφουλαίους, «πού φανήκαν χριστιανοί καί δέν τήν πέταξαν στό δρόμο». Καί μιá έκύτταζε πώς νά γίνη πιό κομψή καί πιό ώραία γιά νά άρέση στό γαμπρό, καί μιá έκλαιγε άπό χαρά καί μιá τής έρχόταν νά πετάξη σάν πουλι καί μιá νά ριχτή νά τούς φιλήση όλους εκεί μέσα...

— "Ανεμόμυαλη! τής ειπεν ή κυρά Συναμική, λύνοντας τά μαλλιά της, πού άπλωθήκαν σάν ρυάκι χρυσό στους μεστωμένους ώμους τής κοπέλλας, γιά κουκλοπαντρείες τόν πέρασες τό γάμο;...

— "Αλήθεια, κυρά θειά, πότε θά παντρευτώ;

— Τό θράδυ.

— Καί ποιόν θά πάρω;

— Δέν ξέρεις ποιόν θά πάρης; ειπεν ή κυρά Συναμική έκπληκτη.

— Πού νά ξέρω ή κακομοίρα έγώ;

— Νά, σταχτοβολιά νά γενής! τής ειπε μέ καλωσύνη ή κυρά Συναμική. Καί λογοπαίζοντας συμπλήρωσε: —«Ν υ φ ί τ σ α», κακό χρόνο νάχης! Είδες εκεί μούτρα γιά παντρεία!...

Καί τής έσυγύρισε τά «λοΐδια» τών μαλλιων της, πού πέφτανε στό πρόσωπό της.

"Η Δροσούλα μαζεύτηκε χαϊδευτικά, σάν νά μικρουλευότανε, σάν νά ζητούσε κάνα χαϊδεμα, σάν παιδάκι μικρό καί καλομαθημένο. Μαλάκωσε καί τής Συναμικής τώρα ή καρδιά. Δέν ήτανε κακή γυναίκα. Μιλούσε όμως όπως εύρισκε, κατá τις περιστάσεις, κάνοντας πάντοτε τή γνώμη τών ισχυρών καί συνταυτίζοντας τις ιδέες της μέ κάθε τής γειτονιάς πλειοψηφία. Τήν λέγαν «μαλαγάνα» καί ήταν έτοιμη νά «μπαλιγάρη» καί τή Δροσούλα τή φτωγή, άν ξημερωνόταν πλούσια κάνα πρωί καί καταλάβαινε ότι τής έχει τήν άνάγκη.

— Ψευτόκοσμος είμαστε, μέ ψευτιές θέλουμε νά ζούμε, έλεγε. Τί νά κάνη ό μαύρος ό άνθρωπος, τόν τοίχο νά κλωτσήση; "Αφού οί άλλοι τούς σέβονται τούς Ρουφουλαίους γιά καλούς — τί σκυλολόι άνήμερο είνε, αϋτή τό ξέρει — «καλούς καί χρυσοούς» τούς λέει κι' αϋτή.

"Ετσι λοιπόν, εκεί πού χτένιζε τήν άμοιρη τήν κορασιά, μαλάκωσε ή καρδιά της, κι' άβίαστες σκέψεις, λυπηρές κι' άληθινές, πού μέσα της σταλάζαν, θγήκαν στόν άφρό τού λογικού καί τήν αναλύγωσαν σάν κερι, κοντά στή θερμασιά...

— Μήπως δέν ήσουν νοικοκυροκόριτσο, μαύρο κι' άραχλο καί σύ; ειπε στή Δροσούλα. Ποιός τόλπιζεν έτσι νά καταντήσης; Δούλα τών δούλων! Μαύρε Μαραθιά, πώς έσβυσες άπό τόν κόσμο!... Σώθηκε τό καντήλι σου προτού νά ρθή ή ώρα. Πού τ' άφηκες τ' όρφανό χωρίς κανένα στόν κόσμο... Τόλπιζες τέτοια νύφη νά γίνη τό κοριτσάκι σου, πού μη θρέξη καί μη στάξη τ'όχες;

Τά μάτια της έβούρκωσαν καί μοιρολόγια τής ήρθανε στό

στόμα. Ο Μαραθιάς, που βγήκε από τον τάφο του, της έφερε και όλους τους δικούς της, που είχε χαμένους. Θυμήθηκε όλους τους θανάτους και τὰ δυστυχήματα, τις πίκρες, τὰ σεκλέτια και μοιρολογούσε, τραγούδια του θανάτου μαύρα, φαρμακοποτισμένα.

— Δέν θάχα τή μανούλα μου κι' ἐγώ νά με νυφοστολίση; εἶπεν ἡ Δροσοῦλα μὲ παράπονο.

— Μυαλό νά θάλης, ὀρφανό. Τὸν ἄντρα σου και τὸ σπίτι σου πειὰ νά κυττάξης. Νά πᾶς στήν ἐκκλησιά ν' ἀνάψης ἕνα κερι γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ πατερούλη σου και γιὰ τῆς μάνας σου τὴν ψυχὴ ἕνα κερι ἀκόμα... Νά πάρης τὴ συχώρεσι πρὶν πᾶς στὸ δικό σου σπίτι... Και τις ψυχουλές τους μὴ λησμονᾶς ποτέ... Θέλουν σάν τοὺς ζωντανούς κι' αὐτοὶ πότε-πότε τὸ σιτάρι τους και πότε τὸ τρισάγιο...

Κι' ἄρχισε νά λήη μοιρολογώντας σιγαλά, μὲ δάκρυα ποὺ πέφταν σάν διαμάντια στὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς Δροσοῦλας:

— Ποῦ εἶνε νά σε ἰδοῦν και νά σε καμαρώσουν, μαύρη νύφη;... Ραίζεις ἡ καρδιά μ', ραίζεται...

Τώρα και τὴ Δροσοῦλα τὴν ἔπιασε τὸ παράπονο τὸ μεγάλο. Ἐσφίχτηκε νά μὴν ἀκουστῆ, μὰ οἱ λυγμοὶ τῆς φύγαν.

— Σώπα, Δροσοῦλα, μὴν κλαῖς. Σώπα, κυράμ' δέν κάνει... Δέν φταῖς, κακόμοιρο ἐσύ, φταῖω ἐγώ, ποὺ ἄρχισα τις κλάψες... Μὰ τί νά σοῦ κάνω; Δέν θαστάει ἡ μαύρη ἡ καρδιά. Τοὺς θυμήθηκα όλους τοὺς ἀχαρους, ποὺ πᾶνε και πειὰ δέν θά γυρίσουν. Ὅλους ἐκεῖ μᾶς καρτεροῦν... Αὐτοὶ στοῦ θάθου και μεῖς στοῦ ψήλου. Ἐλα, σώπα τώρα, ἄσε τις κακοσημαδιές και θε νάρθη ὁ Στάσος...

— Ποιὸς Στάσος; ρώτησε ἡ Δροσοῦλα και τινάχτηκε σάν νά τὴν δάγκασε φεῖδι.

— Νά, ὁ γαμπρός ὁ Στάσος.

— Ποιὸς Στάσος; ξαναεἶπεν ἡ μικρὴ, σάν νά μὴν ἠθελε νά πιστέψη ὅ,τι ἀκουσε.

— Ὁ Στάσος, ὁ Καντήλας, ποὺ θά τὸν πάρης ἄντρα σου...

Ἡ Δροσοῦλα πάγωσε κι' ἀπόμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Ἐ, χέ!... τί ἔπαθες; τῆς εἶπεν ἡ κυρὰ Συναμικὴ, καθαρίζοντας μ' ἕνα χαρτί τὸ χτένι.

— Τὸ Στάσο, τὸ μεθύστακα, νά πάρω ἐγώ; Αὐτὸν τὸν «τριγώνη», τὸ μπεκροκανάτα, ποὺ σκότωσε τὴ μάνα του;

Ἐκέρωσε σάν λειψανο. και καθὼς στεκόταν ἔτσι ὀρθή, τὸ στήθος τῆς πετάγονταν γοργά, ἀπὸ τὴν ταραχὴ κι' ἀπὸ τὸ καρδιοχτύπι.

Μόλις ἔμαθεν ἡ Ρουφουλίνα ὅτι ἡ Δροσοῦλα ἀρνιέται τὸ γαμπρὸ, ἔβιν' ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ κακό της.

— Ἐχεις και μούτρα νά μιλάς; Σε πιάνω και σε πιάνει θέρμη, κακομοῖρα μου!...

— Ἐνα μάγκα, ἕνα μπεκρούλιακα, ποὺ δέν «ρουμπώνει» ἀπὸ κρασί; Τί νά τὸν κάνω; ψιθύρισε δειλά και μὲ φωνὴ ποὺ κοβότανε ἀπὸ ἀγανάκτησι ἡ Δροσοῦλα. Τέτοιον ἄντρα δέν τὸν θέλω... Ποτέ μὴ σώσω και παντρευῶ!...

Ἡ κυρὰ τῆς τὴν ἀκουγε κ' ἡ φλέβες τῆς ἐφούσκωναν ἀπὸ θυμὸ και τὰ μάτια τῆς θγάζανε σπίθες, ἀλλὰ συγκρατήθηκε γιὰτὶ ντράπηκε τοὺς ξένους.

— Εἶδες ἐκεῖ τὸ ξόανο; Τί θέλει; Κανένα Ρήγα ἢ κανένα πρίντσιπα;... Ἐνα καλὸ παιδί και δουλευτάρικο τῆς δίνουμε και μᾶς κάνει και νάζια... Μήπως δέν ἔχει και τὸ «ἔχει του» νά πῆς;...

— Μιὰ σάπια θάρκα!... τὴν διέκοψε ἡ Δροσοῦλα, ποὺ ἡ ἀπελπισία και ἡ ἀτιμωρησία τὴν ἀποθράσυναν.

Καθότανε ζαρωμένη σάν δαρμένη γάτα. Γυάλιζαν ἀπὸ τὸ λάδι τὰ μαλλιά της και φόραγε κάτι φορέματα ἀπὸ πρόστυχη «διὰνα» τριανταφυλλιά και ἕνα κόκκινο φιόγκο στὸ κεφάλι, ὀρθόν, μεγάλον, ποὺ ἐκουνιόταν και ἔμοιαζε σάν λειρὶ κόκορα. Εἶχε μιὰ στάσι ποὺ ἔφερνε γέλια και συμπάθεια μαζὺ και σιγομασοῦσε λέξεις και φράσεις διαρκῶς:

— Ὅχι, δέν θά τὸν πάρω... Δέν παντρευομαι... Καλύτερα νά μπῶ στὴ μαύρη γῆς!... (Ἄκολουθεῖ)

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ, ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙΑ ΣΤΗ ΧΟΒΟΛΗ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς τρόπους γιὰ νά μαγειρευθῆ τὸ μπαρμποῦνι και νά διατηρήσῃ ὅλο τὸ ἄρωμά του μαζὺ με τὴν ἰδιάζουσαν γεῦσι του, εἶνε και ὁ ἐξῆς τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὰ παράλια μέρη, διότι κατὰ κανόνα πρέπει νά εἶνε φρεσκότατα τὰ μπαρμποῦνια, μόλις βγοῦν ἀπὸ τὴ θάλασσα, πρᾶγμα ποὺ μόνον στις ἀκρογιαλιές ἡμπορεῖ νά συμβῆ.

Και νά τώρα ὁ τρόπος τοῦ ψήσιματος:

Διαλέγουν μεγάλα μπαρμποῦνια, τὰ ὁποῖα ἀφήνουν ὅπως ἔχουν, χωρὶς νά ξυσοῦν δηλαδὴ, οὔτε τὰ ἐντόσθια, οὔτε και τὰ σπάρραχνα νά ἀφαιρεθοῦν. Μόνον ἀνοίγοντας τὸ μέρος ποὺ εἶνε τὰ σπάρραχνα τὰ ἀλατίζομεν ὀλίγο.

Ἐν τῷ μεταξύ ἔχομε ἐτοιμάσει μιὰ ζύμη ἀπὸ ἀλευρὶ φθινὸ και νερό, σφιχτὴ ὅπως τοῦ ψωμιοῦ. Ἀνοίγουμε κομμάτια ζύμης σὲ φύλλο χοντρὸ και τυλίγουμε κάθε μπαρμποῦνι, ὅπως σχεδὸν τὰ σκαλτσούνια. Προηγούμενως ἔχομε ἀνάψει φωτιά με ξυλοκάρθουνα ὥστε νά χωνέψῃ καλά και γίνῃ χόβολη, στήν ὁποῖα ρίχνουμε και ἄλλη στάχτη διὰ νά εἶνε ἀρκετὴ και χωθοῦν τὰ μπαρμποῦνια μέσα. Ἡ χόβολη δὲ αὐτὴ μπορεῖ νά γίνῃ μέσα και σὲ μαγκάλι ἢ ἐπάνω σὲ μιὰ μεγάλη πλάκα.

Τέλος χώνονται μέσα στὴ χόβολη προσεκτικὰ τὰ μπαρμποῦνια και ἀφήνονται νά ψηθοῦν ἕως τρία τέταρτα ἂν εἶνε μετρίου μεγέθους, ἂν δὲ εἶνε πολὺ μεγάλα — δηλαδὴ, 60—70 δράμια τὸ καθένα — τότε χρειάζεται σχεδὸν μιὰ ὥρα. Πρέπει δὲ νά ἔχομε τότε και λίγη φωτιά ἀκόμα χωνεμένη τὴν ὁποῖα ρίχνουμε ἀπ' ἐπάνω στὴ χόβολη ποὺ εἶνε χωμένα τὰ μπαρμποῦνια, γιὰ νά ἴῃ διακοπὴ τὸ ψήσιμό τους.

Τέλος ἀφοῦ ψηθοῦν, ἀποσύρονται προσεκτικὰ ἕνα-ἕνα και ἀνοίγεται ἡ ζύμη, ἐπὶ τῆς ὁποῖας ἔχουν κολλήσει ὄλα τὰ λέπια και μένει τὸ ψάρι καθαρὸ. Τὴν ζύμη αὐτὴ φυσικὰ, τὴν ἀπορρίπτουμεν.

Ἀραδιάζονται τὰ ψάρια σὲ πιατέλα και τὰ περιχύνουμε με μιὰ σάλτσα λαδολέμονο

με μαϊντανὸ ψιλὸ.

Τὸ ψήσιμό τους ἡμπορεῖ νά γίνῃ και σὲ φούρνο, ἀραδιάζοντας αὐτὰ σὲ λαδομένο ταψὶ γιὰ νά μὴν κολλήσῃ ἡ ζύμη. Στὸ φούρνο δὲ ὑπολογίζουμε λιγώτερη ὥρα γιὰ νά ψηθοῦν. Γιὰ ζύμη ἐπίσης ἡμπορεῖ νά χρησιμοποιηθῆ ζυμαρὶ ψωμιοῦ ἄψητου, ἔαν ἡμπορῆ κανεὶς νά προμηθευθῆ ἀπὸ γειτονικὸν φούρνο.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ἡ Σάρα Γκράδου, ἀποθανοῦσα πρὸ τινος στὸ Λονδίνο εἰς ἡλικία 84 ἐτῶν, ἐκληροδότησε ὀλόκληρη σχεδὸν τὴν περιουσία της, ἀνερχομένην σὲ 600 χιλιάδες λίρες, εἰς τὰ ζῶα, ποὺ τὰ ἐλάτρευε σὲ ὄλη τῆς τὴ ζωῆ. Ἀφῆκε 50.000 λίρες στὸ νοσοκομεῖο τῶν ζῶων και 10.000 στὴν Ἐταιρία πρὸς προστασία τῶν ζῶων. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως ποσὸν τῆς κληρονομίας της κατετέθη σὲ μιὰ Τράπεζα διὰ νά ἀποτελέσῃ κεφάλαιον διὰ τὴν ἴδρυσιν Ἐταιρίας ἐναντίον τῶν σπὸρ, τὰ ὁποῖα θλάπτουν τὰ ζῶα.

Ἀσφαλῶς οἱ συγγενεὶς τῆς μεταστάσης δὲ εἶχαν μικροτέραν ἀξίαν ἀπὸ τὰ ζῶα!

